

— Znaš, li majčice, kako se zovu braća maloga kneza Vuka?

— Najstarijemu je ime Juraj.

— Koliko mu je godina?

— Petnaest, dušo.

— A drugi brat maloga Vuka?

— Ime mu je Nikola. Njemu je deset godina.

— A malomu Vuku?

— Kneževiću Vuku je istom sedam godina.

— Zašto su maloga Vuka oni ostavili sama? Mogli bismo se svi lijepo skupa igrati!

— Ne bi se, dušo, oni s tobom igrali.

— Zašto se ne bi igrali sa mnom, majčice?

— Oni su stariji od tebe. Ti si, moje zlato, nešto mlađi od kneževića Vuka. No eto, sad si počestljan, sad si mi lijep — završi mlada žena ponosno promatrajući svoga dječaka. Zatim ga privine k sebi, i utisne mu u oba rumena lica po jedan žarki cjelov.

Dječak kao da je uživao u razgovoru s majkom, pa je obujmi oko pasa, i nasloni krasnu glavicu na njezino krilo.

— Ti si mi, majčice, — preuzme dječak — govorila jednom, da sam i ja imao dva brata.

— Jesi, zlato.

— Pa gdje su ta dva moja brata?

— Kod dragoga Boga, sinko.

— U rajju?

— Da, u rajju.

— Onda su oni s našim knezovima. Je li, majčice?

— Jesu, dušo, s našim pokojnim knezovima.

— Knezovi su ih uzeli sobom?

— Nisu, zlato. Dobri Bog je uzeo k sebi oba tvoja brata.

— Hoće li i mene dobri Bog uzeti k sebi?

— Hoće, dušo, kada bude njegova sveta volja.

— Kako bih se rado igrao s mojom braćom u rajju! Mi bismo samo gledali naše knezove!

— Bit će i to, kada dobri Bog odredi.

Mlada žena ustane kao da će se uputiti k vratima.

— Sad lijepo tu čekaj, dokle se porkulab ne javi.

Dočim je ona izgovarala te riječi, čula se velika žurba ljudi, žena i djece, koji su svi trkom bježali na obalu, i to na onu stranu luke, gdje su pristajali veći brodovi. Premda nije mogla niti da sluti koji je povod tolikoj buci, ipak je mladoj ženi srce počelo silnije da kuca, i ona kao da se je ukočila na